

3. Kvartal • 2025 • Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon

barnas **misjon**

På forsiden: Henry liker historien om Mefibosjet fordi den minner ham om hans egen familie i Zambia. Mefibosjet mistet en forelder, og Henry har også mistet en forelder.

Innhold

Zambia

- 4 Skummel sykkelstur | 5. juli
- 6 Gud helbredet pappa | 12. juli
- 8 Guds talegave | 19. juli
- 10 Trofast på skolen | 26. juli
- 12 Gud er god | 2. august

Botswana

- 14 Lyser av glede | 9. august

Zimbabwe

- 16 Lucky er låst inne | 16. august
- 18 Kraften i en invitasjon | 23. august
- 20 Nekter å gå i kirken | 30. august
- 22 Synger med såpeskum | 6. september
- 24 Troens bønn | 13. september
- 26 Å klare det med Gud | 20. september

Namibia

- 28 Trettende sabbat: "Jeg kjenner ikke Jesus" | 27. september
- 31 Fremtidige trettende sabbatsprosjekter
- 31 Lederens ressurser
- 32 Kart

Mulighetene

13. sabbats offer dette kvartalet går til å støtte seks prosjekter i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon

- Ny ungdomsskole, nordlige Zambia
- Personalbolig, Yuka Adventist Hospital, Kalabo, Zambia
- Misjonsbåt, Lake Bangweulu, Zambia
- Kjøkken og vaskerom, Chitanda Lumamba Adventist Hospital, Chibombo, Zambia
- Helse- og velværesenter for innflytelse, Umhlanga, Sør-Afrika
- Barneprosjekter: Animerte historier basert på Åndens frukt, og distribusjon av speiderbibler i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon

Kjære sabbatsskoleleder,

Dette kvartalet kommer historiene fra Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon, som fører tilsyn med Syv-endedags Adventistkirkens arbeid i Angola, Botswana, Malawi, Mosambik, São Tomé og Príncipe, Sør-Afrika, Zambia, Zimbabwe og syv øynasjoner i Det indiske hav, inkludert Komorene, Madagaskar, Mauritius, Mayotte, Reunion, Rodrigues og Seychellene. Regionen er hjemsted for 231 millioner mennesker, inkludert 4,1 millioner adventister. Det er et forhold på én adventist for 56 personer. Fire av dette kvartalets trettende sabbatsprosjekter er i Zambia og inkluderer to sykehus, en ny skole og en misjonsbåt. Et femte prosjekt er et innflytelsessenter i Sør-Afrika. To barneprosjekter har som mål å hjelpe barn på tvers av Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon ved å distribuere Speiderbibler til trengende familier og produsere en serie kortfilmer om Åndens frukt.

Spesielle innslag

Hvis dere vil gjøre sabbatskolen enda mer spennende og levende, har vi bilder og annet materiell som hører til hver fortelling.

I tillegg til dette, kan dere laste ned en PDF av den engelskspråklige utgaven, Children's Mission, her: bit.ly/childrensmmission, og Mission Spotlight-videoer her: bit.ly/missionspotlight.

Husk at det ikke er nødvendig å lese opp misjonsfortellingen nøyaktig slik den står i bladet. Disse fortellingene er ment til bruk hos barn i alderen 6 til 12 år, så føl dere fri til å tilpasse språket og innholdet så det passer til aldersgruppen i sabbatskolegruppen deres.

Takk for at dere oppmuntrer barna til å tenke misjon!

Zambia | 5. juli

Skummel sykkelstur

Tich

Mor sendte Tich i et veldig viktig ærend. Hun trengte at han skulle dra til butikken. Hun ville også at han skulle stikke innom huset til tanten.

Butikken og tantens hus lå ikke bare oppe i gaten. Tich bodde dypt inne i bushen i Nord-Zambia. For å fullføre ærendet måtte han sykle inn til byen. Det var en lang tur. Det ville ta en time å følge veien dit og en time til å følge veien hjem igjen.

Det var sent på ettermiddagen da mamma ba Tich dra. Tich ønsket å komme hjem før det ble mørkt, da løver og elefanter og slanger kom ut av bushen.

Han hoppet på sykkelen og ba: "Kjære Gud, jeg skal til byen. Måtte du veilede og beskytte meg og beskytte meg mot farlige dyr. Du har beskyttet meg før. Jeg vet at du er i stand til å gjøre det igjen. Amen.

" Så syklet han til byen. Mens han tråkket, sang han favorittsalmene sine. Han likte spesielt salmen «Han leder meg», og han sang høyt.

Da han kom til byen, gikk han rett til butikken og kjøpte sukker, salt, matolje og vaskemiddel.

Så dro han til tanten sin for å hente en pose med klær til mamma.

Ærendet tok lengre tid enn han hadde forventet. Solen holdt på å gå ned da han dro hjem igjen. Lange skygger strakte seg over bakken. Det begynte å mørkne.

Tich følte seg urolig. Han ville ikke kunne se mye i mørket. Det var ingen lys langs veien. Han hadde en liten lommelykt, men den kunne ikke lyse opp hele veien.

Tich tråkket raskere. Han ville hjem før det ble skikkelig, skikkelig mørkt.

Så så han en snarvei. Det var en jordsti som skar gjennom den tykke busken. Han kunne ta grusveien og nå hjem raskere.

Han svingte av veien og inn på grusstien. Solen fortsatte å gå ned, og himmelen ble mørkere og mørkere. Tich tråkket fortere og fortere.

Så skjedde det noe veldig merkelig. Uansett hvor hardt Tich tråkket, ville ikke sykkelen gå fortere. Han beveget føttene så fort han kunne, men sykkelen sakk bare ned. Han tråkket kjempe fort, og sykkelen stoppet helt!

Tich ble overrasket og forvirret. Han fisket lommelykten ut av lommen for å se hva som var galt med sykkelen. Kjedet var på plass. Alt så bra ut. Han var enda mer forvirret.

Så snudde han lommelykten mot grusstien foran. Plutselig hoppet han. Kroppen hans begynte å skjelve. Foran, i det svake lyset, så han en stor slange. Den var mørk, omtrent 4 meter lango g lå over grusstien. Hvis han hadde fortsatt å sykle, ville han ha truffet den.

Tich hadde bedt før han dro hjemmefra, og nå ba han igjen.

"Min Gud, tusen takk for at du reddet livet mitt," sa han. «Nå ber jeg om at denne slangen flytter seg så jeg kan komme meg hjem. Amen."

Da han åpnet øynene, begynte slangen å bevege seg. Så forsvant den inn i mørket. Tich satte seg på sykkelen igjen. Pedalene fungerte perfekt. Han syklet raskt hjem.

Der fortalte han begeistret mor om det som hadde skjedd.

"Jeg forsto ikke hvorfor sykkelen ikke beveget seg," sa han. "Men nå ser jeg. Gud holdt sykkelen tilbake for å redde meg fra den farlige slangen. I den tykke skogen, hvor ingen bor, kunne ingen ha hjulpet meg. Men Gud reddet livet mitt."

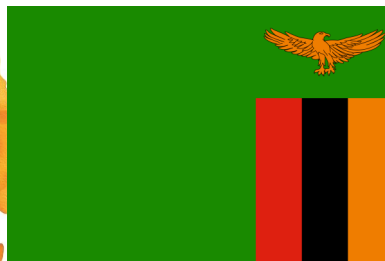
Mor var så glad for at Gud hadde beskyttet sønnen hennes, og hun takket ham for hans kjærlige omsorg. Men fra den dagen sluttet hun å sende Tich til byen på ettermiddagen. Nå sender hun ham bare om morgenen, så han har god tid til å komme seg hjem før det blir mørkt.

Ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil hjelpe barna å lære om Gud som beskytter mennesker mot slanger og andre farlige dyr. Mange barn i Zambia, der Tich bor, og i andre land i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon vil motta sin egen Speiderbibel gjennom ditt trettende sabbatsoffer. Takk for at du planlegger en god kollekt 27. september.

Av Linda Sibanda og Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zambia på kartet.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan "I Will Go": Åndelig vekstmål nr. 5, «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; og mål for åndelig vekst nr. 7, «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Zambia | 12. juli

Gud helbredet pappa

Luumuno

Ti år gamle Luumuno ble livredd da Covid-pandemien grep Zambia. Skolen hennes ble stengt. Hun måtte bli hjemme. Hun kunne ikke være sammen med venner. Men det som skremte henne mest var historiene som mamma hadde med seg hjem fra jobb.

De fleste voksne kunne ikke gå på jobb og måtte være hjemme under Covid. Men mamma jobbet i Zambias viktigste Covid-senter, så hun måtte fortsette å jobbe. Hver dag kom mamma hjem med historier om folk som var veldig, veldig syke. Historiene skremte Luumuno. Hun ville ikke at noen skulle være veldig, veldig syke.

Da ble pappa veldig, veldig syk. Legen sa at pappa hadde Covid.

Luumuno hadde aldri sett pappa så syk. Vanligvis elsket pappa å snakke, men nå var han stille. Vanligvis elsket pappa å spise brun ris med soyakaker og aubergine. Men nå ville han ikke spise noe. Vanligvis elsket pappa å gå, men nå var han for svak til å gå alene. Luumuno var veldig, veldig redd. Hva kunne hun gjøre?

Så dukket et favorittvers fra Bibelen opp i hodet hennes. Verset sier: "Min hjelp kommer fra Herren" (Salme 121:2). «Det stemmer», tenkte hun. «'Hjelpen min kommer fra Herren.'» Hun bestemte seg for å invitere venner til å be med henne på sosiale medier. Hun kunne ikke møte dem personlig på grunn av Covid-restriksjoner, men de kunne møtes på nettet.

Samme kveld møttes rundt 30 venner med Luumuno på nett. De ba Gud helbrede Luumunos far.

Barna kom sammen igjen neste kveld, og neste kveld for å be for pappa. De ba hver kveld i mange dager.

Luumuno visste at ingen kunne helbrede pappa bortsett fra Gud, og hun ba også på egen hånd.

«Kjære himmelske Far, vær så snill å hjelp pappa,» ba hun. «Han er syk. Vær så snill å helbrede ham, og send dine engler for å beskytte ham.»

Hver dag gjentok hun favorittverset i Bibelen: «Min hjelp kommer fra Herren. Min hjelp kommer fra Herren.» Men pappa så ikke ut til å bli bedre.

Så gikk Luumunos lille 4 år gamle bror, Benjamin, til pappa med et alvorlig spørsmål.

"Hvem skal betale for skolen min hvis du ikke blir bedre?" spurte han.

Pappa begynte å gråte. Han ble rørt over å høre at lille Benjamin var så bekymret. Han hadde ikke snakket så mye de to ukene han hadde vært syk, men nå hadde han noe å si.

"Det vil ordne seg," lovet han. "Jeg skal klare meg."

Etter det begynte pappa å bli bedre. Han snakket mer og mer. Han spiste jordbær og druer og havregryn.

Luumuno og Benjamin var så glade for å se ham spise!

Sakte kom kreftene til pappa tilbake. Det tok omtrent en måned før han kunne snakke som før, spise brun ris med soyakaker og aubergine som før, og gå på egenhånd som før.

Luumuno var overlykkelig! Sannelig, hennes hjelp hadde kommet fra Herren! Gud hadde besvart hennes bønner.

Luumuno har et spesielt budskap til andre jenter og gutter som kan være bekymret for noe.

Hun sa: "Gud hørte og besvarte min bønn for faren min. Jeg vil oppmuntre alle gutter og jenter til alltid å be til Gud. Den Gud som besvarte bønnen min, vil også svare på dine bønner. Vår hjelp kommer fra Herren."

Ditt trettende sabbatsoffer vil hjelpe andre barn å lære om Gud som besvarer bønner. En del av kollekten vil bli brukt til å gi barna sin egen Speiderbibel i Zambia og i andre land i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon . Takk for at du planlegger en god kollekt 27. september.

Av Linda Sibanda og Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zambia på kartet. Vis så landets hovedstad, Lusaka, hvor Luumuno bor.
- Se en kort YouTube-video av Luumuno på: bit.ly/Luumuno-SID.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan "I Will Go": Åndelig vekstmål nr. 5, «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Åndelig vekstmål nr. 6, «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og åndelig vekstmål nr. 7, «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

South Luangwa National Park i Zambia er hjem for «De Fem Store» - dyrene som folk liker å se på safari: løven, leoparden, neshornet, elefant og afrikansk bøffel.

Zambia | 19. juli

Guds talegave

Japhet

Hvilken spesiell gave har du mottatt fra Gud? Er gaven din et stort smil som kan lyse opp hele rommet? Er det en sterk arm som kan hjelpe til med gjøremål rundt huset?

Eller er det raske føtter som kan hjelpe til med å løpe ærend? Åtte år gamle Japhet var ikke sikker på at han hadde en spesiell gave. Men så ringte pastoren foreldrene for å rose stemmen hans.

«Sønnen din har en god stemme», sa pastoren. "Han bør få en mulighet til å forkynne neste sabbat."

Japhet ble overrasket over å høre at han hadde en god stemme. Han hadde aldri trodd at stemmen hans var noe spesielt. Men pastoren insisterte på at stemmen hans var annerledes. Noen gutter snakket så lavt at de knapt kunne høres. Andre gutter mumlet ordene sine slik at de knapt kunne forstås. Men Jafet talte tydelig og høyt. Jafet hadde aldri tenkt på å forkynne. Men han følte seg bra og ble begeistret for ideen. Pastoren sendte ham en preken for å lære utenat. Prekenen handlet om at Jesus snart skulle komme igjen.

Da Jafet så de fem sidene i prekenen, og han ble litt redd. Men foreldrene oppmuntret ham til å prøve. Far sa at han kunne øve på prekenen foran ham og mamma. Så den kvelden plasserte Japhet en høy krakk i stua. Det skulle være prekestolen hans. Han sto bak krakken, plasserte de fem sidene av prekenen på den og ba: "Gud, vær så snill, bruk meg som et kar for å snakke med folket ditt." Så leste han prekenen. Det var ikke lett. Han leste prekenen for første gang. Da han var ferdig, ba han: "Gud, må foreldrene mine som jeg har forkynt for, forstå hva jeg sa."

Mamma ga ham en klem og oppmuntret ham til å fortsette å øve. "Du har litt arbeid å gjøre, men det var faktisk bra," sa hun.

Japhet bestemte seg for å prøve hardere.

Dagen etter, mandag, var det veldig travelt. Japhet hadde ikke tid til å gjennomgå prekenen før han framførte den for foreldrene sine den kvelden. Men da han var ferdig med å forkynne, sa mamma at det var bedre enn første gang.

Japhet bestemte seg for å prøve enda hardere.

Dagen etter leste han prekenen 15 ganger før han framførte. Hver gang han hadde en ledig stund, leste han prekenen. Den kvelden fant han det mye lettere å holde prekenen. Mamma var veldig fornøyd.

"Denne gangen var det veldig bra!" utbrøt hun. "Du gjorde ingen feil."

Japhet følte seg veldig bra.

Onsdag leste han prekenen ni ganger til. om kvelden sa mamma at han hadde gjort sitt beste ennå. Men på torsdag ba mamma ham om å ikke lese prekenen.

"Du trenger tid til å slappe av," sa hun.

Fredag kveld øvde Japhet prekenen en siste gang.

På sabbatsmorgen følte Jafet seg litt redd. Men da han sto bak prekestolen i kirken, kjente han Den Hellige Ånds nærvær. Han ba: "Gud, bruk meg som et kar for å snakke med ditt folk." Så forkynnte han at Jesus kommer snart. Til slutt ba han igjen og sa: "Gud, la folket som jeg har forkynt, forstå hva jeg sa."

Folk takket Jafet etter kirken. De sa at stemmen hans var en spesiell gave fra Gud.

"Du er en veldig god predikant," sa en person.

"Du burde bli pastor en dag," sa en annen.

Den sabbaten var den første dagen Jafet forkynte i kirken. Men det var ikke den siste.

I dag er Japhet 11 år gammel, og han har forkynt en rekke ganger i Lusaka, Zambias hovedstad.

Jafet sa at han er glad for at Gud har gitt ham talegaven (se 1. Peter 4:9–11), men at han ikke er det eneste barnet med en gave fra Gud. Han sa at hvert barn har en spesiell gave fra Gud.

"Jeg vil gjerne oppmuntre andre barn til å bruke sine åndelige gaver og talenter som Gud har gitt," sa han.

Ditt trettende sabbatsoffer vil hjelpe barn å lære om Gud som gir gode gaver til sine barn. En del av kollekten vil bli brukt til å gi barna sin egen Speiderbibel i Zambia og i andre land i divisjonen Sør-Afrika-Indisk hav. Takk for at du planlegger en god kollekt 27. september.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zambia på kartet. Vis så landets hovedstad, Lusaka, hvor Japhet bor.
- Se en kort YouTube-video av Japhet på: bit.ly/Japhet-SID.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Utfordre barna til å identifisere gavene deres. For ideer, se Romerne 12:6–8; 1. Korinterbrev 12–14; Efeserne 4:11; og 1. Peter 4:9–11.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Termitt-tuer i Zambia kan vokse på størrelse med et lite hus.

Zambia | 26. juli

Trofast på skolen

Sishemo

Har du noen gang startet skoleåret sent? Hvis du har det, vet du at det er ubehagelig å komme etter at alle de andre barna har vært sammen en stund. De andre barna kjenner hverandre allerede, men du kjenner ingen, og ingen kjenner deg.

Slik følte 12 år gamle Sishemo det da hun kom til åttende klasse på sin nye internatskole i Zambia. På grunn av rot i papirarbeidet startet hun studiene på jenteskolen en hel måned for sent.

Så, Sishemo kjente ingen da hun flyttet inn i jentenes sovesal. Ingen kjente henne. Men alle de andre jentene kjente hverandre fordi de hadde studert sammen i fire uker.

Men å ikke kjenne noen var det minste av Sishemos problemer. Hun lærte raskt at hun måtte forberede seg på en veldig viktig prøve.

Sishemo kom til skolen på en fredag, og prøven var på mandag. De andre jentene hadde forberedt seg til testen i fire uker. Læreren sa at deres siste mulighet til å forberede seg var fredag kveld.

Skolen var ikke en syvendedags adventistskole, men Sishemo kom fra en syvendedags adventistfamilie. Hun ville ikke studere fredag kveld.

Men klokken 6 fredag kveld førte læreren Sishemo og 55 andre jenter inn i et klasserom og ba dem forberede seg til prøven en siste gang. Jentene hadde tre timer på seg til å studere.

Etter å ha satt seg ned, så Sishemo rundt på de andre jentene. De var opptatt med å studere til prøven. Sishemo tok ut en bok om sabbaten. Hun hadde pakket boken slik at hun skulle ha noe å lese på sabbaten.

Snart la de andre jentene merke til at Sishemo ikke forberedte seg til prøven, og de spurte hva hun gjorde. Sishemo forklarte at hun var en syvendedags adventist og holdt sabbaten. Jentene så på hverandre. Det viste seg at seks av disse jentene også kom fra adventisthjem, men de studerte til prøven. En av disse jentene sa: "Men Gud forstår situasjonen vår. Vi må bestå prøven."

Sishemo var ikke enig. Gud sa: "Husk sabbatsdagen, og hold den hellig" (2. Mosebok 20:8), og hun var fast bestemt på å holde sabbaten hellig uansett hva.

Sishemo klarte ikke å forberede seg til prøven, men hun besto den uten problemer på mandag. Hun var sikker på at Gud hadde velsignet henne fordi hun holdt sabbaten.

Men det var ikke slutten på historien. Sishemo fant snart ut at den nye skolen hennes krevde at alle jentene skulle rengjøre sovesalene og andre skolebygninger hver lørdag. Sishemo ønsket ikke å jobbe på

sabbaten, og hun ønsket ikke å skape problemer. Så hun gjemte seg på idrettsplassen i ryddetiden de første lørdagene. Men så fant en lærer henne på banen og spurte hvorfor hun ikke hjalp til. Sishemo forklarte at hun var en sabbatsholder. Læreren forsto. Sishemo fikk tillatelse til å rydde på søndager.

Så skjedde det noe interessant. Jenter fra andre adventisthjem så at Sishemo holdt sabbaten og spurte om de også kunne jobbe på søndag. De fikk tillatelse, og en gruppe adventistjenter begynte å holde sabbaten hellig.

Sishemos trofasthet fanget oppmerksomheten til jenter fra ikke-adventisthjem. De stilte henne mange spørsmål om sabbaten. «Vi vil forstå hvorfor dere holder sabbaten», sa en.

"Vi tilber på søndag fordi Jesus ble oppreist på søndag. Hvorfor tilber du på sabbaten?" sa en annen.

Sishemo snakket om den sanne betydningen av sabbaten. Hun sa at i begynnelsen velsignet Gud den syvende dagen, og det hadde ingenting med Jesu oppstandelse å gjøre. Bibelen sier: "Og på den syvende dagen avsluttet Gud sitt verk som han hadde gjort, og han hvilte på den syvende dagen fra alt sitt arbeid som han hadde gjort. Da velsignet Gud den syvende dagen og helliget den, for på den hvilte han fra alt sitt verk som Gud hadde skapt» (1. Mosebok 2:2, 3).

Mange jenter ble imponert over at den syvende dagen er den sanne sabbaten. De ba om å bli med Sishemo for å holde sabbaten og bare jobbe på søndag.

Så gjennom Sishemos trofasthet begynte mange jenter på internatskolen i Zambia, som ikke var en adventistiskole, å holde sabbaten.

Hvis Gud kunne bruke Sishemo til å lede mange jenter til å elske sabbaten i Zambia, forestill deg hva Gud kunne gjøre gjennom deg.

En del av ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil hjelpe barn i Sishemos land Zambia å lære om sabbatens Herre. kollekten vil gi mange barn en Speiderbibel. Takk for at du planlegger en god kollekt 27. september.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zambia på kartet.
- Redaktøren møtte Sishemo i sommerferien etter at hun ble uteksaminert fra internatskolen. Hun forberedte seg på å forlate Zambia for å studere ved et universitet i USA. Hun ga Gud æren for muligheten til å studere i utlandet, og sa at hun nektet å ta universitetsopptaksprøver på sabbaten i Zambia, og Gud hjalp henne ved å la henne bli registrert i et universitet i U.S.A. med fullt stipend.
- Se en kort YouTube-video av Sishemo på: bit.ly/Sishemo-SID.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens "I Will Go" strategiske plan: Misjonsmål nr. 1, "Å gjenopplive konseptet med verdensomspennende misjon og offer for misjon som en livsstil som involverer ikke bare pastorer, men alle kirkemedlemmer, unge og gamle, i gleden ved å vitne for Kristus og gjøre andre til disipler"; Åndelig vekstmål nr. 5, «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; og åndelig vekstmål nr. 7, «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Zambia | 2. august

Gud er god

Henry

Du kan bli overrasket hvis du så Henry stå opp for å forkynne i kirken din. Han ser ut som alle andre barn. Han er høy og mager, og har et sjenert smil. Han er omtrent på din alder. Han er bare 12.

Til tross for sin alder har Henry forkynt mange ganger i Zambia. Han liker spesielt godt å forkynne for barn som deg.

Hva snakker han om? Henrys favorittfag er moren og Mefibosjet. Du har kanskje hørt om Mefibosjet. Mefibosjet var bare 5 år gammel da den triste nyheten nådde hans hjem at hans far, prins Jonathan, og hans bestefar, Israels kong Saul, hadde dødd i kamp. Mefibosjets barnepike var redd. Kanskje trodde hun at den lille guttens liv også var i fare. Hun tok opp gutten for å flykte. Men i hasten hennes falt gutten, og føttene hans ble alvorlig skadet. Han ble halt i begge føttene.

Det var en veldig trist dag for den lille gutten, sier Henry når han forteller historien. På en dag mistet han faren, bestefaren og evnen til å gå. "Men," legger Henry til, "Gud slutter ikke å være god selv i tøffe tider."

En gang etter den svært triste dagen ble David Israels konge. Davids beste venn hadde vært Jonatan, Mefibosjets far, og David savnet ham. Så David spurte om noen fra Jonathans familie fortsatt var i live. Se for deg Davids overraskelse og glede da han fikk vite at Jonathans sønn Mefibosjet var i live! David ønsket Mefibosjet velkommen til det kongelige palasset som et medlem av sin egen familie og inviterte ham til alltid å spise ved bordet hans. Gutten som hadde mistet sin far og bestefar fikk ny familie.

Henry liker historien om Mefibosjet fordi den minner ham om hans egen familie. Mefibosjet mistet en forelder. Henry har også mistet en forelder.

Henry ventet spent på fødselen til en ny lillebror eller søster da mamma ble alvorlig syk. Hun ble fraktet til sykehuset i Zambias hovedstad, Lusaka.

Hver morgen hjemme ba Henry og pappa for mamma og babyen. Om kvelden ba Henry og pappa igjen. Men etter en måned kom den triste nyheten om at babyen var død.

Henry følte seg veldig trist, men han trodde likevel at Gud var god. Han sa til seg selv: "Gud slutter ikke å være god selv i tøffe tider." Han fortsatte å be til Gud hver morgen og kveld.

Men tre uker senere døde mamma.

Henry følte seg veldig trist, men han trodde likevel at Gud var god. Han sa til seg selv: "Gud slutter ikke å være god selv i tøffe tider." Han fortsatte å be til Gud hver morgen og kveld.

Kort tid senere inntraff tragedien igjen. Henrys tante - morens søster - ble syk av kreft. Legen sa at Zambias sykehus ikke var i stand til å hjelpe og anbefalte å sende henne til et sykehus i det fjerne India. Far og andre slektninger samlet inn pengene for å sende henne dit. Men leger i India sa at de heller ikke kunne hjelpe og sendte hen-

ne hjem til Zambia. Henry ba hver morgen og kveld for sin tante.

Så døde hun. Henry følte seg veldig trist, men han trodde likevel at Gud var god. Han sa til seg selv: "Gud slutter ikke å være god selv i tøffe tider." Han fortsatte å be til Gud hver morgen og kveld.

Et år etter at moren hans døde, ble Henry invitert til å forkynne for en barnekirke. Han forkynnte om Mefibosjet. Han sa til barna: "Mefibosjet minner meg om alle de barna der ute som har mistet foreldrene sine, men fortsatt fortsetter."

Han snakket spesifikt til barn som hadde mistet en eller begge foreldrene, og sa: "Jeg føler smerten din. Jeg har også mistet en forelder, og jeg vet hvordan det føles. Men se på meg. Hvor forskjellig er du fra meg? Vi er alle like. Vi kan gå videre akkurat som Mefibosjet fordi Gud slutter ikke å være god selv i tøffe tider.»

Ditt trettende sabbatsoffer vil hjelpe andre barn å lære om Gud som er god selv i tøffe tider. En del av tilbudet vil bli brukt til å gi barna sin egen eventyrbibel i Zambia og i de andre landene i divisjonen Sør-Afrika-Indisk hav. Takk for at du planlegger et generøst tilbud 27. september.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zambia på kartet. Vis så landets hovedstad, Lusaka, hvor Henry bor.
- Se en kort YouTube-video av Henry på: bit.ly/Henry-SID.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

I Zambia er hovedretter for det meste laget av mais, søtpoteter, og peanøtter, samt biff, kylling og svinekjøtt.

Botswana | 9. august

Lyser av glede

Haachile

Du tror kanskje at dette er historien om en mor som tok sønnen med til kirken. Men det er faktisk historien om en sønn som tok med moren sin til kirken.

Er du forvirret? La meg forklare!

En liten gutt ved navn Haachile begynte å gå i kirken i Botswana hver sabbat da han var 3. Moren hans tok ham med til kirken om morgenen, lot ham være der og tok ham med hjem om ettermiddagen.

Mor tilhørte ikke Syvendedags Adventistkirken. Men bestemoren til Haachile var adventist, og hun fortalte mor at den lille gutten skulle gå i kirken på sabbaten.

Så mamma tok Haachile med til kirken hver sabbat da han var 3. Hun tok ham da han var 4, 5, 6, 7, 8, 9 og 10. Hun tok ham med da han var 11 og 12. Hver sabbat kom han hjem med ansiktet skinnende av glede. Han elsket å tilbe Gud i kirken!

Men en sabbat kom Haachile hjem med et trist ansikt. Han følte seg trist over å være alene i kirken.

"Mamma, hver sabbat sitter jeg sammen med andre familier til lunsj," sa han. "Hvorfor vil du ikke komme til kirken min så jeg kan vise folk at jeg også har en familie?"

Da ble mamma trist. Hun ønsket å være en god mor som brydde seg om sønnen sin. Men nå så sønnen hennes ut som en foreldreløs som måtte gå fra familie til familie for å spise lunsj hver sabbat.

Så mor laget en stor lunsj og dro med Haachile til kirken neste sabbat.

Haachile var begeistret! Han kalte på alle vennene sine og til og med pastoren.

"Kom og se mamma!" sa han. "Kom og spis med oss! Moren min har laget nok mat til oss alle!" Haachiles venner kom bort for å se moren hans. Familiene som hadde gitt mat til Haachile mange sabbater kom bort for å se moren hans. Til og med pastoren kom bort for å se moren hans.

Haachiles ansikt lyste av glede. Det var den beste sabbaten noensinne!

Men mamma var fortsatt trist. Hun kunne se at sønnen hennes var ensom i kirken.

Så neste sabbat forberedte hun nok en stor lunsj og dro igjen med Haachile til kirken.

Haachile ble så glad! Smilet hans spredte seg fra øre til øre.

Etter det gikk mamma i kirken hver sabbat.

Kort tid senere bestemte Haachile seg for å gi sitt hjerte til Jesus. Han inviterte mamma til å komme og se på dåpen hans. Mamma så gutten komme opp av vannet. Ansiktet hans lyste av glede.

I det øyeblikket ble det plantet et ønske i hjertet hennes om å ha den samme gleden. Bibelen sier at glede er en del av Den Hellige Ånds frukt: "Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, vennlighet, godhet, trofasthet, mildhet, selvbeherskelse" (Galaterne 5:22, 23) . Når mennesker er fylt med Den Hellige Ånd, har de glede.

Mamma bestemte seg for å gi hjertet sitt til Jesus, og hun ble døpt i Syvendedags Adventistkirken.

Så du trodde kanskje at dette var historien om en mor som tok sønnen sin til kirken. Men det var faktisk historien om en sønn som tok med moren sin til kirken. Og etter hvert som Åndens glede spredte seg i familien hans, endte Haachile også opp med å ta faren og alle søsknene til kirken. I dag tilber hele familien med glede Gud på sabbaten.

Ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil lære barn om glede i Botswana og i de andre landene i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon. En del av kollekten vil bli brukt til å lage en serie korte videoer om Åndens frukt. Takk for at du planlegger en god kollekt 27. september.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Botswana på kartet.
- Uttale Haachile som: KHA-chil-ye.
- Se en kort YouTube-video av mamma, som heter Martha, på: bit.ly/Martha-SID.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Del oppdragsinnlegg og raske fakta fra divisjonen Sør-Afrika-Indisk hav: bit.ly/sid-2025.
- Denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens "I Will Go" strategiske plan: Misjonsmål nr. 1, "Å gjenopplive konseptet med verdensomspennende misjon og offer for misjon som en livsstil som involverer ikke bare pastorer, men alle kirkemedlemmer, unge og gamle, i gleden ved å vitne for Kristus og gjøre disipler"; Åndelig vekstmål nr. 5, «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; og åndelig vekstmål nr. 7, «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Zimbabwe | 16. august

Lucky er låst inne

Lucky

11 år gamle Lucky gikk ikke i kirken i Zimbabwe. Ingen i familien hans gikk i kirken. Men så begynte venner å invitere ham til å gå med dem til kirken på sabbaten.

Lucky dro med dem til Syvendedags Adventistkirken. Han likte det så godt at han inviterte mamma til å bli med ham.

Mamma ble med Lucky til kirken. Men hun likte det ikke så godt.

I kirken tilber folk Gud. Men mamma tilba ikke Gud. Som mange mennesker i Zimbabwe tilba hun sine beste-foreldre og oldeforeldre og tippoldeforeldre. Selv om de var døde, trodde hun at hun kunne snakke med dem.

Under prekenen hvisket hun til Lucky: "Er folk i denne kirken uenige i min tro?"

"Ja, det er de," hvisket Lucky tilbake.

Mamma sa ikke noe mer før de kom hjem. Så ropte hun på Lucky. Hun kjeftet på Lucky hver dag de neste dagene. Så ble hun stille og nektet å snakke med ham. Lucky fortsatte å gå i kirken.

Etter tre måneder brøt mamma tausheten. "Du har ikke lov til å forlate huset på lørdag morgen," sa hun.

Mor sørget for at han ikke gikk i kirken. Hun låste ham inne på soverommet hans og åpnet først døren etter at kirken var over.

Da mamma så at han fortsatt trodde på Gud, bestemte hun seg for at noe måtte være galt med ham. Hun forsto ikke hvorfor han ikke ville tilbe de døde forfedrene som henne. Hun ba en tradisjonell healer som også tilbød døde forfedre om å komme til huset for å se hva som var galt med Lucky.

Men Lucky ville ikke snakke med den tradisjonelle healeren. Han løp til badet og låste døren.

Mamma kom til døren og ropte: "Hvorfor nekter du å snakke med healeren for å finne ut hva som feiler deg?"

Fra bak døren forklarte Lucky at Bibelen lærer at folk ikke kan snakke med døde besteforeldre og oldeforeldre og tippoldeforeldre.

"Når folk dør, kan de ikke høre eller snakke fordi de sover," sa han. "Hvorfor vil du tvinge meg til å gjøre noe jeg ikke er komfortabel med?"

Lucky tilbrakte natten på badet.

Tidlig om morgenen åpnet han døren og krøp tilbake til rommet sitt. Mamma sov. Han krøp under et teppe og sovnet.

Men da mamma våknet og så ham i sengen, ropte hun: "Hvorfor er du i huset mitt siden du er kristen? Gå til de kristne, og bli hos dem!"

"Dette er mitt hjem," sa Lucky. «Jeg vokste opp her. Hvis du ikke vil at jeg skal bli her, hvor vil du at jeg skal

dra?"

Mor svarte ikke, og de to snakket ikke med hverandre resten av dagen.

Dagen etter lovet Lucky at han skulle slutte å gå i kirken. Han var lei av å slåss med mamma.

Lucky holdt løftet i ett år. Men venner fortsatte å invitere ham til å gå i kirken, og til slutt dro han. Han fortalte det ikke til mamma.

Det gikk flere år, og Lucky ble ferdig med åttende klasse. En av vennene hans planla å gå på en adventist-videregående skole, og han ønsket også å gå der. Han spurte mamma om lov.

Mor var ikke sikker på at det var en god idé, men Lucky overbeviste henne om at adventistskolen hadde bedre lærere.

Bare en måned inn i skoleåret ga Lucky sitt hjerte til Gud og ble døpt. Mamma ble lei seg, men etter en stund roet hun seg. Så skjedde det noe utrolig. Mor ble interessert i Gud. Lucky tok med seg en bibel hjem fra skolen, og de begynte å lese den sammen. Så inviterte han henne til å bli med ham til kirken igjen. Mamma gikk. I dag går hun i kirken med ham hver sabbat. Lucky ber om at hun vil gi hjertet sitt til Gud.

Lucky delte sin kjærlighet til Gud med moren sin gjennom en bibel som han lånte fra en adventistskole i Bulawayo, Zimbabwe. Ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet kan hjelpe andre barn også å dele Gud med sine foreldre. En del av kollekten vil bli brukt til å gi Speiderbibler til barn i Zimbabwe og i de andre landene i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon. Takk for at du planlegger en god kollekt 27. september.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zimbabwe på kartet. Vis deretter Bulawayo, hvor Lucky bor.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Zimbabwe | 23. august

Kraften i en invitasjon

Luccilla

Kjenner du kraften i en invitasjon?

Luccilla gikk noen ganger i kirken med bestemor i Zimbabwe. Men sanggudstjenesten syntes hun var kjedelig, og hun sovnet under prekenen. Så hun sluttet å gå.

Men så fikk hun en spesiell invitasjon til kirken. På en sabbatsmorgen så en stor 15 år gammel nabo jente ved navn Abigail Luccilla leke ute og inviterte henne til kirken. «Jeg går i kirken,» sa Abigail. "Vil du bli med meg?"

De to jentene var ikke nære venner, men Lucilla hadde sett Abigail rundt i nabolaget. Hun likte henne og så opp til henne fordi hun var eldre. Hun hadde ikke planlagt å gå i kirken den morgenen. Faktisk hadde hun aldri vært i en syvendedags adventistmenighet. Men plutselig husket hun at hun hørte at Adventistkirken hadde teltturer og andre morsomme aktiviteter. Hun tenkte: "Hvorfor ikke? La oss prøve det." Hun fulgte Abigail til kirken.

Da de kom, ble Lucilla henvist til en klasse for yngre barn. Hun kjente ingen, men ubehaget hennes varte bare et øyeblikk. Læreren åpnet sabbatsskolen med et dragkamp. I stedet for å bruke et tau, trakk barna i hverandre. Det var kjempegøy! Før sabbatsskolen tok slutt, hadde Lucilla til og med fått en ny venn.

Etter sabbatsskolen satt Lucilla sammen med Abigail i kirken. Sanggudstjenesten var livlig og interessant. Predikanten var også livlig og interessant. I stedet for å sovne, forble hun lys våken.

Lucilla ønsket å gå til kirken igjen, og hun ventet på at Abigail skulle invitere henne. Men etter kirken sa ikke Abigail noe om å gå sammen neste sabbat. Abigail sa ikke noe søndag, mandag eller tirsdag. På onsdag kunne ikke Lucilla vente lenger. "Hei, kan vi gå til kirken sammen igjen neste sabbat?" spurte hun.

Abigail så overrasket ut. "Å, vil du gå?" sa hun. "OK, jeg går forbi huset ditt og tar deg med."

På sabbatsmorgen var Lucilla kledd og klar da Abigail ankom. Etter det gikk de to jentene til kirken sammen hver sabbat. Lucilla likte det hver gang. Hun elsket musikken og prekenene. Hun elsket å få nye venner og bli kjent med Jesus. Kort tid etter ble Jesus hennes beste venn, og hun bestemte seg for å gi hjertet sitt til ham i dåpen.

Abigail var så glad da Lucilla ble døpt! Da hun først inviterte henne til kirken, hadde hun ingen anelse om at invitasjonen ville resultere i en dåp. Nå, hver gang Abigail ser Luccilla i kirken, vet hun at invitasjonen hennes er grunnen til at Luccilla tilber Gud. Tanken fyller henne med glede!

Lucilla er ivrig etter å oppleve den samme gleden som Abigail. Abigail viste henne kjærlighet og godhet, og Lucilla ønsker å vise den samme kjærligheten og vennligheten til noen andre. Hun planlegger å invitere en nabo til å gå med henne til kirken på sabbaten.

«Jeg vil nå invitere noen til kirken også,» sa hun. "Jeg vil bli som Abigail."

Kjenner du kraften i en invitasjon? Inviter noen til kirken neste sabbat. Kanskje den personen vil bli som Lucilla og ende opp med å gi sitt hjerte til Jesus. Alt du trenger å gjøre er å invitere noen - og la Gud gjøre resten.

Når barn blir fylt med Den Hellige Ånd, viser de glede, kjærlighet og vennlighet akkurat som Abigail. Bibelen sier: "Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, vennlighet, godhet, trofasthet, mildhet, selvbeherskelse" (Galaterne 5:22, 23). Ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil bidra til å lage en serie korte videoer som vil lære barn om Åndens frukt i Zimbabwe og i de andre landene i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon. Takk for at du planlegger en god kollekt 27. september.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zimbabwe på kartet. Vis så Bulawayo, hvor Lucilla bor.
- Se en kort YouTube-video av Luccilla på: bit.ly/Luccilla-SID.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens "I Will Go" strategiske plan: Misjonsmål nr. 1, "Å gjenopplive konseptet med verdensomspennende misjon og offer for misjon som en livsstil som involverer ikke bare pastorer, men alle kirkemedlemmer, unge og gamle, i gleden ved å vitne for Kristus og gjøre disipler," og mål for åndelig vekst nr. 5, «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden». For mer informasjon om kirkens strategiske plan, gå til nettsiden: IWillGo.org.

I tidlig middelalder bygde bantufolket bystaten Store Zimbabwe, som var sentrum av et handelsimperium i 400 år.

Zimbabwe | 30. august

Nekter å gå i kirken

Sibusiso

Da Sibusiso var 8, trodde han at Jesus var en oppdiktet person. Han hadde aldri gått i kirken, og han trodde ikke på Jesus.

Så kom mamma til ham en søndag morgen og sa: «Du må gå til kirken med meg i dag».

"Jeg vil ikke gå," sa han.

"Du må gå i kirken," sa mamma.

"Jeg går, men ikke i dag," sa han.

"OK," sa mamma.

Hun gikk alene i kirken. Han stakk av for å spille fotball med venner.

Noen uker senere inviterte mamma Sibusiso til å bli med henne til kirken igjen.

Han hadde ikke ombestemt seg.

"Jeg vil ikke gå," sa han.

"Men du må gå i kirken," sa mamma.

"Jeg går, men ikke i dag," sa han.

"OK," sa mamma.

Hun gikk alene i kirken. Han stakk av for å spille ping-pong med venner.

Neste gang mamma spurte, nektet han igjen.

Dette pågikk i fem år.

Så en dag, da Sibusiso var 13, fortalte mamma at han skulle overføres til en syvendedags adventistskole.

Sibusiso ville ikke det. Han ville ikke si farvel til vennene sine. Men han så ansiktet til mamma og visste at han ikke kunne krangle. Han kunne kanskje nekte å gå i kirken på søndag, men han kunne ikke nekte å gå på adventistskolen.

Sibusiso likte umiddelbart sin nye skole. Han kunne se at lærerne likte å undervise, og de underviste godt. Han likte spesielt bibeltimene. For første gang hørte han hvordan verden ble skapt. Han leste i Bibelen at Gud skapte mennesker i sitt eget bilde. Han leste i 1. Mosebok 1:27, "Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, som mann og kvinne skapte han dem».

Sibusiso elsket bibelhistorier. Han var imponert over Noah og den store arken. Han ble overrasket over at Jesus vekket Lasarus opp fra de døde. Hertet hans ble rørt over å vite at Jesus døde, slik at alle barn som tror på ham kan leve evig.

Han begynte å lure på om Jesus kanskje ikke var en oppdiktet person likevel.

Han ville vite mer, så han bestemte seg for å gå i kirken.

Han likte gudstjenesten. Pastoren snakket om å bli døpt og leve i himmelen for alltid med Jesus.

Gutten tenkte: "Jesus er virkelig ikke en oppdiktet person. Jeg ønsker å bli døpt og leve med ham for alltid.»

Sibusiso dro tilbake til kirken neste sabbat og hver sabbat etter det. Han tok bibeltimer og ble døpt.

Mamma ble så glad! Gutten hennes som hadde nektet å gå i kirken i så mange år, trodde nå på Jesus og ønsket å leve for ham.

I dag forteller ikke mamma Sibusiso lenger at han må gå i kirken. Han ønsker å gå i kirken på egen hånd - og han håper at en dag vil mamma bli med ham til kirken på sabbaten.

"Jeg vil gå i kirken fordi jeg vil være nærmere Kristus," sa han.

Ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil hjelpe barna å lære at Jesus ikke bare er en ekte person, men også Gud. En del av kollekten 13. sabbat vil bli brukt til å gi trengende barn deres helt egne Speiderbibler i Zimbabwe og i de andre landene i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon. Takk for at du planlegger å gi en god kollekt 27. september.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zimbabwe på kartet. Vis deretter Bulawayo, hvor Sibusiso bor.
- Uttal Sibusiso som: si-BOO-se-så.
- Se en kort YouTube-video av Sibusiso på: bit.ly/Sibusiso-SID.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Mbira, også kjent som et tommelpiano er et lite håndholdt instrument som har blitt spilt i Zimbabwe i mer enn 1000 år.

Zimbabwe | 6. september

Synger med såpeskum

Angel

Angel åpnet munnen og sang av hele hjertet mens hun vasket oppvasken i såpevann hjemme. Mens hun sang om Guds kjærlighet, følte hun at hun sto ved Guds trone i himmelen.

Så kom mamma inn på kjøkkenet med et veldig sint ansiktsuttrykk. Hun åpnet munnen og brølte: "Ikke syng de sangene mens du er hjemme! Du er bare en syvendedags adventist på skolen. Hjemme tilhører du kirken min.»

Angel lukket munnen. Hun sluttet å synge og så trist på mamma.

Problemet med mamma startet da Angel ble overført til en adventistskole i Bulawayo, Zimbabwe. Mamma ville ikke at Angel skulle gå på den skolen. Hun ville at jenta skulle gå på en skole som tilhørte kirken hennes. Men en venn av pappa hadde anbefalt adventistskolen, og pappa hadde insistert på at Angel skulle gå dit.

På skolen fikk Angel en svart sangbok. På omslaget var ordene «Kristus i sang» skrevet med gullbokstaver. Skolebarna sang fra sangboka til gudstjenester, og Angel ble umiddelbart forelsket i sangene. Favorittsangen hennes ble kalt "Gå meg ei forbi o Jesus."

Angel tok med seg sangboken hjem og sang fra den mens hun tilbrakte spesiell tid med Gud om morgenen og kvelden. Hun sang fra den mens hun gjorde oppgavene sine. Hun sang mens hun feide gulvet. Hun sang mens hun vasket klærne sine. Hun vasket opp og sang «Gå meg ei forbi o Jesus» da mamma kom inn på kjøkkenet og beordret henne til å være stille.

Etter det sluttet Angel å synge hjemme. Men hun husket favorittsangen sin når hun ba for mor under hennes spesielle tid med Gud om morgenen og om kvelden. Hun ba: "Hør min bønn til deg. Hjelp mamma å akseptere deg slik at vi alle kan være syvendedags adventister.»

Angel ønsket selv å bli en syvendedags adventist. Hun hadde bare gått på adventistskolen i noen måneder, men hun hadde allerede blitt forelsket i Jesus som hun leste om i Bibelen. Hun ønsket å gå i adventistkirken på sabbaten. Men mamma ville ikke tillate henne det. Mamma ba henne bli hjemme og gjøre lekser, eller vaske klærne eller rydde huset.

Angel gikk til skolepresten og fortalte ham om situasjonen hjemme. Han ba sammen med henne og sa: "Du må fortsette å be for moren din hver dag."

En dag vasket Angel oppvasken i såpevann, og uten at hun merket det, åpnet munnen hennes seg og hun begynte å synge av hele hjertet. Midt i sangen kom mamma inn på kjøkkenet. Men denne gangen var ikke ansiktet hennes sint. Hun sa ikke noe. Angel var så glad at mamma ikke klaget. Dagen etter sang hun igjen hjemme.

Etter noen dager innrømmet mamma overfor Angel at hun faktisk likte sangen hennes. Hun sa at det var som en solstråle i huset. «Jeg har ikke noe imot at du synger hjemme,» sa mamma.

Angel ble så glad! Hun takket Gud under hennes spesielle tid med ham den kvelden. Hun ba også om at mamma måtte tillate henne å gå i kirken på sabbaten og bli en syvendedags adventist.

Neste fredag spurte Angel mamma om hun kunne gå i kirken på sabbaten. Mamma hadde aldri vært enig før, men

denne gangen sa hun at det var greit.

Etter det gikk Angel i kirken hver sabbat.

Angel ble så glad! Hun ba enda mer inderlig om at mamma måtte tillate henne å bli syvendedags adventist.

En sabbat spurte pastoren hvem som kunne tenke seg å forberede seg til dåp. Angel gikk hjem og spurte mamma om hun kunne bli døpt. Til hennes overraskelse sa mamma at det var greit. Angel ble døpt, og hun ble med i Adventistkirken.

Angel var så glad! Hun begynte å be om at hennes mor og far skulle bli syvendedags adventister.

I dag forbereder faren seg til dåp. Angel er sikker på at det bare er et spørsmål om tid før også mamma blir døpt. Hun vet at Gud hører og besvarer bønner. Han hørte hennes bønner om å synge hjemme; Han hørte hennes bønner om å gå i kirken og bli døpt; og han hører hennes bønner for foreldrene hennes. Hver morgen og kveld i løpet av sin spesielle tid med Gud, synger og ber hun: «Gå meg ei forbi, o Jesus, Hør min bønn til deg! Og når andre du velsigner, Glem da ikke meg!

Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe barn å lære om Jesus i Zimbabwe og i andre land i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon. Det ene trettende sabbatsprosjektet vil gi barna deres helt egne speiderbibler, og det andre vil hjelpe å lage en serie korte barnevideoer om Åndens frukt. Takk for at du planlegger en god kollekt 27. september.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zimbabwe på kartet. Vis deretter Bulawayo, der Angel bor.
- Se en kort YouTube-video av Angel som synger favorittlåten hennes, "Pass Me Not, O Gentle Savior," på: [Bit.ly/angel-sid](https://bit.ly/angel-sid).
- Last ned bilder for denne historien fra facebook: bit.ly/fb-m-mq.
- Del oppdragsposter og raske fakta fra Sør-Afrika-indiske havdivisjon: bit.ly/sid-2025.
- Denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for den syvende dagen Adventist Churchs "I Will Go" Strategic Plan: Mission Mål nr. 1, "Å gjenopplive begrepet verdensomspennende misjon og offer for misjon som en livsstil som ikke bare involverer pastorer, men hvert kirkemedlem, unge og gamle, i gleden av å være vitner for Kristus og å gjøre folk til disipler"; Åndelig vekstmål nr. 5, «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; og åndelig vekstmål nr. 7, «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». For mer informasjon, gå til nettstedet: iwillgo.org.

Zimbabwe | 13. september

Troens bøn

Emmaculate

Mamma var redd da Emmaculate ble født. Sykepleierne var redde. Legen var redd. Alle var redde fordi den lille babyjenta ikke kom med det minste pip da hun ble født.

Vanligvis gir jente- og guttebarn et hjertelig skrik når de blir født. Det er som om babyene hadde det helt fint inni i mamma og ikke ønsket å komme inn i den store verden. Så de skriker og gråter når de gjør sin store entré i verden.

Men Emmaculate skrek ikke. Hun gråt ikke. Hun lå så stille at legen mente at noe måtte være fryktelig galt. Sykepleierne mente også at noe måtte være fryktelig galt. Mamma tenkte at noe måtte være veldig galt. Hun ba og ba. Legen prøvde å få Emmaculate til å gråte. Han gned henne. Han stakk henne. Han klappet henne. Ikke noe. Hun ga ikke fra seg en lyd.

Nå ble alle fryktelig redde. Mens de lurte på hva de skulle gjøre, åpnet den lille babyen munnen og begynte å gråte. Men det var ikke en normal gråt. Babyer gråter vanligvis "Wahhhhhhhhh!" Men Emmaculate gråt: "Weh-weh-weh-weh!"

Ingen var lei seg fordi det var en uvanlig gråt. Alle var bare så glade for at hun gråt. Mamma var spesielt glad. Gud hadde besvart hennes bønner.

De første bønnene var de første av mange som mamma ba for Emmaculate.

Etter frykten ved fødselen virket Emmaculate som en normal jente da hun vokste opp i Zimbabwes hovedstad, Harare. Men da hun var 3 år begynte hun å få epileptiske anfall. En gang i blant begynte hun å riste og klarte ikke å stoppe. Mens hun rister bet hun seg i tungen. Det gjorde vondt, men hun klarte fortsatt ikke å stoppe. Så falt hun om på bakken og lå veldig stille.

Mamma var redd. Hun tenkte at noe måtte være veldig galt. Hun tok Emmaculate til sykehuset.

Legen ga henne medisin, men det hjalp ikke. Emmaculate fortsatte å få anfall.

Mamma ba alle hun kjente om hjelp.

Men Emmaculate fikk stadig anfall, og de så ut til å bli verre.

Et år gikk. To år gikk.

En dag, da Emmaculate var 5, begynte hun å få et anfall i sengen. Hun ristet, og mens hun ristet, bet hun seg i tungen. Så falt hun på sengen og lå veldig stille.

Mamma var veldig redd. Hun visste ikke hva hun skulle gjøre. Hun forlot jenta og gikk til soverommet sitt. Hun lukket døren, ba og ba.

"Herre, du reddet den lille jenta mi da hun ble født, og du kan redde henne igjen nå," sa hun med tårer. "Vær så snill og stopp disse anfallene. Og gjør henne helt frisk."

Mens hun ba, hørte hun plutselig en lyd. Det hørtes ut som gråt, men det var ikke normal gråt.

"Weh-weh-weh-wehhhhh!"

"Kan det være?" lurte mamma.

Hun lyttet nøye.

"Weh-weh-weh-wehhhhh!"

"Ja! Ja!" utbrøt hun. "Det er Emmaculate, og hun gråter!"

Mamma skyndte seg til Emmaculate. Den lille jenta var våken og frisk. Mamma ble så glad! Gud hadde be-
svart hennes bønner igjen.

Etter den dagen hadde Emmaculate aldri et nytt anfall. Hun tror at Gud reddet livet hennes som barn og at
han fortsetter å bry seg om henne hver dag. I dag er hun elev ved Solusi Adventist High School, og hun ber til Gud
hele tiden.

"Jeg vil ha en tro som min mor," sa hun.

Et trettende sabbatsoffer har hjulpet Emmaculate med å vokse nærmere Gud. En del av et kollekten fra 1994 gikk
til å åpne Solusi Adventist High School, der Emmaculate studerer, i Zimbabwe. Som student ga Emmaculate sitt
hjerte til Gud og ble døpt. Dette kvartalet vil ditt trettende sabbatsoffer hjelpe andre barn til å vokse nærmere Gud
i Zimbabwe og i andre land i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon. Det ene trettende sabbatsprosjektet vil gi bar-
na deres helt egne speiderbibler, og det andre vil hjelpe med å lage en serie korte barnevideoer om Åndens frukt.
Takk for en god kollekt 27. september.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zimbabwe på kartet og vis Bulawayo. Solusi Adventist High School ligger omtrent 45 minutter med bil fra Bulawayo.
- Se en kort YouTube-video av Emmaculate på: bit.ly/Emmaculate-SID.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetsli-
vet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibel-
basert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Zimbabwe er hjemsted
for noen av Afrikas
største viltreservater,
men arter som impala,
kudu, vortesvin
(bildet), og gnuer er
utsatt for krypskyting.

Zimbabwe | 20. september

Å klare det med Gud

Emmanuel

Emmanuel var bare 10 år gammel. Men han følte seg ganske ubrukkelig. Han følte ikke at han dugde til noe. Du skjønner, han kunne ikke se. Emmanuel var født blind.

Så fortalte noen ham om en skole som tilbød blindeskriftundervisning. Punktskrift er en spesiell type skrift som lar personer som ikke kan se lese med fingrene. Ikke mange skoler i Zimbabwe, der Emmanuel bor, tilbyr undervisning i blindeskrift.

Emmanuel ville lære med fingrene. Han ville lese selv om han ikke kunne se med øynene. Han begynte å studere ved Solusi barneskole.

Til å begynne med slet han med timene. Han måtte å lære å lese med fingrene. Han hadde lav selvtillit. Mange ganger hadde han hørt løgningen om at folk som ikke kunne se, ikke kunne lykkes i livet. Han trodde at han aldri ville lykkes i livet.

Men så begynte han å lære om Jesus på syvendedags adventistiskolen. Han hadde aldri hørt om Jesus før. Han lærte at Jesus elsket ham. Han lærte at han hadde fått talenter av Jesus og at Jesus verdsatte ham og hadde bruk for ham. Da skolen hadde en uke med åndelig vektlegging, bestemte han seg for å gi sitt hjerte til Jesus.

Emmanuel hadde aldri sett Jesus med øynene. Han hadde aldri lest Bibelen med øynene. Men han leste i Bibelen med fingrene, og han trodde at Jesus elsket ham. Han ble døpt og lovet å tjene Jesus med sitt liv.

Men ville Jesus gjøre livet hans til en suksess?

Da Emmanuel fullførte barneskolen, sto han overfor en stor utfordring. Det var en utfordring som virket umulig å overkomme. Han måtte ta eksamen for å bli opptatt på Solusi Adventist High School. Men han klarte ikke å få tak i alle lærebøkene han trengte for å forberede seg til eksamen. Han kunne ikke studere ordentlig. Hva kunne han gjøre?

Emmanuel husket på Jesus. Han hadde fått talenter av Jesus og at Jesus verdsatte ham og hadde bruk for ham. Han ba: "Det står i Filipperne 4:13: 'Jeg kan gjøre alt ved Kristus som styrker meg.' Nå Gud, funksjonshemming betyr ikke manglende evne. Jeg kan klare det i livet. Hjelp meg vær så snill."

Så skjedde det noe utrolig. Emmanuel tok eksamenene og besto alle. Ikke bare bestod han, men han fikk de høyeste karakterene av noen på skolen.

Ved en spesiell seremoni for å hedre de flinkeste elevene, kalte en lærer Emmanuel frem i skolens auditorium. Han erklærte at Emmanuel var den totalt sett beste studenten på eksamen.

Hva gjorde Emmanuel? Smilte han og tok imot applausen fra lærerne og elevene? Nei. Emmanuel mente at han trengte å gi all ros til Gud, så han kom frem og ba foran alle.

"Gud, takk for at du hjelper meg til å lykkes," sa han. «Det er sant. "Jeg kan gjøre alt ved Kristus som styrker

meg."

Emmanuel tror at Gud er hemmeligheten bak suksess i livet. Han forteller vennene sine at Gud er grunnen til at han kan lese; Gud er grunnen til at han lykkes på skolen; og Gud er grunnen til at han ikke er ubrukelig, men en som Gud kan bruke.

Noen av Emmanuel's venner er blinde. Andre kan se. Men Emmanuel vil at de alle skal vite at de bare virkelig kan se hvis de har Gud i livene sine. "Livet mitt går bra med Gud," sa han. "Jeg er sikker på at jeg vil ha en lys fremtid."

Emmanuel er i stand til å studere ved Solusi Adventist High School og lære om Gud der på grunn av et trettende sabbatsoffer. En del av et trettende sabbatsoffer fra 1994 var med på å åpne Solusi Adventist High School i Zimbabwe. Dette kvartalet vil ditt trettende sabbatsoffer hjelpe andre barn å lære om Gud i Zimbabwe og i andre land i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon. Det ene trettende sabbatsprosjektet vil gi barna sine helt egne speiderbibler, og det andre vil hjelpe å lage korte barnevideoer om Åndens frukt. Takk for en god kollekt 27. september.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Zimbabwe på kartet og vis Bulawayo. Solusi Adventist High School ligger omtrent 45 minutter med bil fra Bulawayo.
- Se en kort YouTube-video av Emmanuel på: bit.ly/Emmanuel-boy.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Det nasjonale symbolet til Zimbabwe er den gylne fugl kalt hungwe og vises på flagget og myntene. Steinutskjæringer av hungwe har blitt funnet satt på piedestaler i ruinene av Great Zimbabwe. Det representerer sannsynligvis bateleur-ørnen eller den afrikanske fiskeørnen.

13. sabbat | 27. september

«Jeg kjenner ikke Jesus»

Karuuparerue

Karuuparerue (til høyre i bildet) er som enhver 7-åring. Hun er gladest når hun leker; hun er trist når hun blir skjelt ut; og hun liker å spise makaroni. Men hun har aldri hørt om Jesus.

Karuuparerue bor på et sted som ikke finnes på kartet. Hun bor sammen med familien på en gård med fire hytter dypt inne i ørkenen i Nord-Namibia. Det tar sju timer å gå til nærmeste butikk. Ingen i familien hennes eier en bil eller sykkel. Hvis de vil dra noe sted, må de vanligvis gå.

Karuuparerue trenger imidlertid ikke å gå til butikken. Familien hennes, som mange mennesker i Himbastammen hennes, har sjelden penger til å kjøpe noe.

I stedet bruker den lille jenta dagen på å hjelpe foreldrene og de fem brødre og søstre med å oppdrette geiter og kyr. Når det er regntid, hjelper hun også med å plante hvit mais.

Mais er familiens viktigste matvare. Karuuparerue hjelper mamma med å male maisen til et mel og deretter koke den med vann i en gryte over åpen ild. Maisen og vannet koker sammen til en deilig tykk hvit grøt. Til nesten hvert måltid spiser Karuuparerue grøten med sur geitemelk eller sur kumelk.

Når familien har litt penger - kanskje bestemor har fått en pensjonsutbetaling fra staten - kan noen gå de syv timene til nærmeste butikk for å kjøpe Karuuparerues favorittmat, makaroni.

"Jeg liker makaroni," sa Karuuparerue. "Men vi spiser det ikke så ofte fordi vi må kjøpe det, og vi har ikke penger.

Hun er helt fornøyd med å spise maisgrøt og surmelk hver dag. Hun synes det smaker veldig godt!

Når regntiden slutter og været blir veldig tørt, forlater Karuuparerue og familien deres gårdsplass og vandrer rundt i ørkenen på jakt etter vann og gress til geitene og kyrne. De reiser cirka åtte måneder i året. Så vender de tilbake til den lille gården sin for å dyrke mais i løpet av neste regntid.

Det meste av året er veldig varmt fordi Namibia er i ørkenen. Karuuparerues eneste klær er et tøyestykke som ser ut som et skjørt. Alle i familien hennes kler seg likt. I den varme afrikanske solen er det mer behagelig å kle seg lett.

Karuuparerues hår er tvunnet til to fletter som henger over pannen hennes. Alle små jenter har håret på denne måten. Når hun blir eldre, vil hun vri håret til mange, mange fletter som moren og bestemoren hennes. I likhet med dem vil hun blande disse flettene med rød leire som bidrar til å beskytte mot insekter og det harde ørkenklimaet.

Karuuparerue er lykkeligst når hun får leke. Hun liker å leke en lek med de andre jentene der de klapper i hendene og danser og danser og danser. Hun liker også å spille stikkball. Hun og vennene hennes laget en

ball av gamle filler, og de spiller stikkball ved å kaste den frem og tilbake.

Karuuparerue blit lei seg når hun blir skjelt ut. Mor skjeller henne for å leke når hun burde gjøre oppgavene sine. Forleden dag sendte mamma den lille jenta til brønnen med en plastbeholder til å fylle med vann. Det tar 15 minutter å gå til brønnen, og det tar 15 minutter å gå tilbake. I alt tar turen 30 til 40 minutter.

Men mamma ventet og ventet på at jenta skulle komme tilbake med vannet. Det gikk tretti minutter. Førte minutter gikk. Mor mistenkte at noe var galt, så hun forlot gården for å søke etter Karuuparerue. Hun fant den lille jenta som lekte stikkball med vennene sine i nærheten av brønnen.

"Din tåpelige jente!" Mor gråt og plukket opp en tørr pinne fra bakken. "Jeg skal slå deg!"

Karuuparerue begynte å gråte og stakk av.

Mor jaget eller slo henne ikke. Hun bare viftet med pinnen i været for å vise at hun var veldig sint.

Karuuparerue kom hjem med vannet for å hjelpe mamma med å lage maisgrøt til lunsj.

Karuuparerue er omtrent den rette alderen for å begynne på skolen. Den nærmeste offentlige skolen ligger kun 20 minutters gange fra hytta hennes. Men mamma vil ikke at hun skal gå. Mor synes det er bortkastet tid for henne å lære å lese og skrive. Familien har uansett ingen bøker å lese eller papir å skrive på. Det koster penger å kjøpe papir og skolemateriell som blyanter. Familien har sjelden penger, så det er utenkelig å tenke på å bruke penger på skolen i det hele tatt.

Mor mener det er bedre for Karuuparerue å bli hjemme for å hjelpe til med å hente vann og gjøre andre gjøremål.

Karuuparerue vil heller ikke gå på skolen. Hun vil heller leke.

Fordi Karuuparerue aldri har gått på skole, kan hun ikke lese. Moren og bestemoren hennes har heller aldri gått på skolen og kan ikke lese. Fordi de ikke kan lese, har de aldri lest Bibelen.

Bestemor hørte først om Jesus da en syvendedags adventistpastor besøkte gården. Han inviterte henne til å komme til en kirke som møtes under et tre i nærheten på sabbaten. Bestemor ba pastoren komme tilbake og lære henne om Jesus fra Bibelen.

Så pastoren begynte å gi henne bibelstudier. Bestemor fortalte mor om noen av tingene hun lærte om Jesus. Men mamma har ennå ikke hatt en sjanse til å fortelle det til Karuuparerue. Så Karuuparerue, som mange barn i Himba-stammen hennes, har aldri hørt om Jesus. "Jeg kjenner ikke Jesus," sa hun.

Be om at Karuuparerue og mange andre barn vil lære å kjenne Jesus i Namibia og i de andre landene i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon. Dagens trettende sabbatsoffer vil hjelpe mange barn å kjenne Jesus ved å gi dem deres helt egne speiderbibler. Barn som Karuuparerue som ikke kan lese kan kanskje lære om Jesus gjennom en ny serie med korte barnevideoer om Åndens frukt. Andre trettende sabbatsprosjekter som vi støtter i dag inkluderer et innflytelsessenter i Sør-Afrika; og to sykehus, en ny skole og en misjonsbåt i Zambia. Takk for din gode kollekt.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Namibia på kartet. Pek ut den nordlige byen Opuwo, som er stedet for den nærmeste butikken til Karuuparerues hjem.
- Uttale Karuuparerue som: KAR-oop-ar-er-ru-ye. Se en kort
- YouTube-video av Karuuparerue på: bit.ly/Karuuparerue-SID.
- Vit at to tidligere trettende sabbatsoffer, i 2012 og 1993, har gått spesielt til å spre evangeliet til Himba-folket, som teller rundt 50 000 individer. En del av kollekten i 2012 ble brukt til å distribuere MP3-spillere som inneholder Bibelen til dem.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens "I Will Go" strategiske plan: Misjonsmål nr. 2, "For å styrke og diversifisere adventistenes misjon... blant unådde og under- nådde folkegrupper, og til ikke-kristne religioner"; Åndelig vekstmål nr. 5, «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; og åndelig vekstmål nr. 7, «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Før 13. sabbat

Minn alle sammen på at misjonsofferet som de gir, er gaver som hjelper med å spre Guds ord i hele verden, og at ¼ av 13. sabbats offer i dag går til fire Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon. Prosjektene står oppført fremst i heftet og bakpå heftet.

Fortelleren trenger ikke lære seg fortellingen utenat, men han eller hun bør være godt nok kjent med historien til at de ikke trenger å lese den direkte. Alternativt, kan barna lage skuespill av fortellingen.

Før eller etter fortellingen, bruk et kart til å vise de aktuelle stedene i Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon som får midler fra 13. sabbats offer:

- Ny ungdomsskole, nordlige Zambia
- Personalbolig, Yuka Adventist Hospital, Kalabo, Zambia
- Misjonsbåt, Lake Bangweulu, Zambia
- Kjøkken og vaskerom, Chitanda Lumamba Adventist Hospital, Chibombo, Zambia
- Helse- og velværesenter for innflytelse, Umhlanga, Sør-Afrika
- Barneprosjekter: Animerte historier basert på Åndens frukt, og distribusjon av speiderbibler i

Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon

Kommende 13. sabbats prosjekter

Den søramerikanske divisjon vil bli omtalt neste kvartal, og de trettende sabbatsprosjektene vil omfatte:

- Kirke, Pernambucano Adventist Academy, Sairé, Brasil
- Sovesaler og misjonæropplæringscenter, Chile Adventist University, Chillán, Chile
- Barneprosjekt: 100 klasserom på sabbatsskole for barn i lavinntektskirker, Chile

Ressurser til lederen

Last gjerne ned Mission Spotlight-videoen gratis. Den inneholder reportasjer fra hele Den sørasiatiske Stillehavsdivisjon og andre steder. Last ned eller strøm fra nettsiden til Hope Channel.

<http://www.hopechannel.no/on-demand/episoder/ml/mission-spotlight-3q25/>

Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon

